

Michelle Jackson

*Twee dagen
in Biarritz*

Vrijdag 10 maart, 21.25 uur

‘Soms is het beter om niets te zeggen.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Kate nieuwsgierig. Misschien kende ze haar vriendin toch niet zo goed als ze dacht.

‘Nou ja, sommige dingen die gebeurd zijn kun je het best laten rusten.’ Annabel was loslippig geworden door de alcohol, maar toch wenkte ze de serveerster om nog twee glazen kruidenbitter te brengen. Ze leunde achterover op haar stoel. ‘Oké, misschien ben ik vannacht toch teruggegaan naar Nico’s kamer om met hem te vrijen terwijl jij bij Brett was!’

‘Mooi is dat!’ zei Kate spottend. ‘Volgens mij weet ik nu wel zo’n beetje hoe je in elkaar zit, mevrouwtje Getrouwd! En trouwens, in het onwaarschijnlijke geval dat je het zou hebben gedaan, had je het me vast wel verteld. We zijn de hele dag samen geweest en zelfs toen we hem vanmiddag in Bayonne tegenkwamen heb je er met geen woord meer over gerept! Dus ik weet dat je het niet hebt gedaan.’

‘Toch was ik bij hem, en ik verga van het schuldgevoel, dus laat het verder maar zitten.’

Kate staaarde Annabel aan. Ze zag er inderdaad schuld bewust uit. Het kon niet waar zijn! Of toch wel? ‘Je maakt zeker een grapje?’

‘Nee.’

De serveerster zette nog twee glazen kruidenbitter voor hen op tafel.

‘Bedankt,’ zei Annabel, en ze sloeg het grootste deel van haar glas in één teug achterover.

‘Niet te geloven!’ zei Kate.

‘Wat geloof je er niet aan?’ vroeg Annabel met een frons.

‘Dat je met Nico naar bed bent geweest, natuurlijk.’

‘Hoezo?’

‘Hoezo?’ bouwde Kate haar geërgerd na. ‘Omdat jij dat soort dingen gewoon niet doet!’

‘Hoe heet dit spul ook alweer?’ zei Annabel, terwijl ze het glas robijnkleurige kruidenbitter in slow motion naar haar lippen bracht.

‘Floc.’

‘Nou, Kate, ik geloof dat ik gefloct ben.’ Annabel dronk haar glas leeg en likte langs haar lippen. Ze haalde een hand door haar war-rige, lange blonde krullen en wenkte nogmaals de serveerster.

Kate nam een slokje van haar eigen floc. ‘Kom op, nu de waarheid! Ben je echt met Nico naar bed geweest?’

‘Waarom kun je dat zo moeilijk geloven?’ Annabel begon enigszins met dubbele tong te praten.

‘Omdat je getrouwd bent, omdat jij niet iemand bent om spelletjes te spelen, omdat jij de verstandigste van ons tweeën bent –’

‘Ho ’ns effe!’ Annabel stak haar hand op. ‘Ben ik de verstandige?’ Toen ze zich realiseerde dat ze moeilijk te verstaan was stopte ze even, waarna ze haar best deed om goed te articuleren. ‘Ach ja, natuurlijk. Jij bent de artistiekeling, de exotische – en ik ben de duffo, de saaie piet –’

‘Dat zeg ik helemaal niet!’

‘Dat zeg je wél! Ik ben altijd de grijze muis geweest en jij de... de...’ – ze nam Kate, met haar lange ledematen, haar ravenzwarte haar en gebruinde huid, scherp op – ‘... de panter! Of dat denk je temminste!’

De serveerster zette nog twee flocs op tafel.

‘Nou, Annabel,’ zei Kate, ‘feit is wel dat je in al die jaren dat ik je nu ken, zelfs nog voordat je met Colin trouwde, nog nooit tot een avontuurtje hebt laten verleiden...’

‘Dat denk jij!’ Annabel priemde dronken met een vinger richting Kates gezicht.

Kate schoof achteruit en dronk eerst haar oude glas leeg voordat ze het nieuwe oppakte. ‘Wat wil je daarmee zeggen?’ vroeg ze, terwijl dit vage gedoe haar zo langzamerhand begon te irriteren.

‘Ik zeg alleen maar dat ik best wel weet wat passie is, grote passie. Beter dan wie ook!’

‘O ja? Slikt Colin tegenwoordig soms Viagra of zo?’ Kates tong werd steeds scherper als ze dronk.

Dat kwam iets te dichtbij en Annabel was beledigd. ‘Ik heb zo m’n passies gehad!’ zei ze blozend. ‘Toen kende ik Colin nog niet eens!’

‘Dat zal wel ja. Zeker zo fantastisch dat je geen moment hebt overwogen mij erover te vertellen!’

‘Inderdaad!’

‘Oké, oké.’ Kate deed alsof ze geeuwde. ‘Wanneer en waar – en wat? Je eerste zoen, op je twaalfde, in het fietsenhok? Dat verhaal ken ik al.’

Er knapte iets bij Annabel. Ze had schoon genoeg van Kates vooringenomen ideeën over haar liefdesleven, en de ervaring met Nico van de afgelopen nacht had haar nieuw zelfvertrouwen gegeven. ‘Ho effe. Op de boot, met Damien!’

‘De ouwe stiekemer!’ zei Kate hoofdschuddend. ‘Over ene Damien heb ik je nooit gehoord – wie was dat, en wanneer speelde dat zich af?’

‘Op de boot! Jij was erbij! Damien is het altijd helemaal voor me geweest! Ik heb altijd van hem gehouden. Dat maakte het ook zo makkelijk om met Colin te trouwen!’

‘Ik kan me van vroeger geen Damien herinneren,’ verklaarde Kate, die inmiddels aardig in de war raakte en niet kon geloven dat Annabel al die jaren een geheim voor haar had gehad.

‘Damien – ken je Damien niet? Je kent hem heel goed, Kate. Je hebt lang genoeg met hem in één huis gewoond!’

Kate staarde Annabel een tijdlang als versteend aan. Toen viel haar mond open. Het voelde alsof iemand haar een harde stomp

midden op haar borst had gegeven. ‘Mijn vader! Hebben jullie... Nee, dat kan niet waar wezen... Was je verliefd op mijn vader?’ Kate kon de woorden die ze uitsprak zelf niet geloven.

‘Jazeker wel, en hij hield ook van mij. Op de veerboot, al die jaren terug.’

Kate had het gevoel alsof ze elk moment kon flauwvallen. Zat Annabel maar wat uit haar nek te kletsen, met al die glazen wijn en flocc achter de kiezen, of sprak ze de waarheid?

‘Wat is er dan op de veerboot gebeurd?’

‘Ik heb met je vader geslapen, Kate!’

‘Zeg me dat het niet waar is, Annabel! Dat kan niet!’ Kate schudde verwoed haar hoofd, alsof ze op die manier het beeld van zich af kon zetten.

‘Zeker wel, en ik zal het nooit vergeten.’ Het luchtte Annabel op om Kate eindelijk de waarheid te vertellen. ‘Ik wil nog iets drinken – waar is die serveerster gebleven...?’

Kate bleef uitdrukingsloos zitten, niet in staat te reageren. Als het waar was wat Annabel zei, had ze haar voor het grootste deel van de tijd dat ze vriendinnen waren bedrogen.

‘Ik voel me veel beter nu ik het je eindelijk heb verteld, Kate. Het viel niet mee om het zo lang voor me te houden.’ Annabel hikte even. ‘Blij dat ik het je nu heb verteld.’

Kate kreeg geen druppel meer naar binnen. Ze drukte haar servet tegen haar lippen en schoof langzaam haar stoel naar achteren.

‘Ik kom zo terug,’ zei ze, terwijl het haar moeite kostte om te blijven ademhalen.

Snel liep ze naar de toiletten. Haar maag kwam in opstand en haar hart ging tekeer. Het kon onmogelijk waar zijn: Annabel en haar vader! Het lukte haar niet de raclette binnen te houden; ze voelde het avondeten omhoogkomen in haar keel en spoog haar maaginhoud in de wc-pot. Het zweet droop van haar gezicht en ze voelde zich alsof iemand haar keel dichtkneep.

Terwijl ze voor de wastafel stond en het maar niet voor elkaar kreeg om haar handen te wassen omdat die veel te erg trilden, staaarde ze naar haar spiegelbeeld en sprongen de tranen haar in de

ogen. Hoe kon Annabel zoiets doen? Ook tegenover haar moeder, die altijd zo goed voor haar was geweest! En hoe kon ze het al die jaren geheim hebben gehouden, ondanks alle herinneringen die ze samen deelden? Ze waren dus nooit echte vriendinnen geweest. Annabel had haar bedrogen. Ze zou haar nooit meer kunnen vertrouwen.

Met knikkende knieën kwam ze terug bij hun tafeltje; ze moest steun zoeken voordat ze weer kon zitten.

Annabel schonk haar een scheve glimlach, zich niet bewust van de uitwerking die haar bekentenis op Kate had. Ze zag er een stuk drunkener uit dan toen Kate een paar minuten geleden bij haar was weggelopen.

Kate boog zich over tafel, pakte Annabels hand stijf beet en keek haar recht in haar wazige ogen.

Geschrokken knipperde Annabel.

‘Annabel,’ zei Kate langzaam en weloverwogen, ‘ik schrik hier echt van. Ik moet weten of het waar is wat je me hebt verteld.’

‘Het is waar.’

Trillend haalde Kate adem. ‘Heb je echt seks met mijn vader gehad op dat veerboottochtje, in de storm, al die jaren geleden?’

‘Jazeker.’

‘En ben je sindsdien altijd verliefd op hem gebleven?’

‘Ja, dat ben ik. Daarom ben ik ook met Colin getrouwd.’

Kate liet haar hand los. ‘Maar je hebt daar nooit iets over tegen me gezegd.’

Annabels ogen werden groot. ‘Hoe had ik je zoiets moeten vertellen?’

Het was waar, dacht Kate. Dit verschrikkelijke nieuws was echt waar.

‘Ik moet nu naar de wc. Je bleef uren weg,’ zei Annabel met een grijns. Bij het opstaan zwaaide ze even heen en weer, waarna ze wegwankelde in de richting van de toiletten.

Kate voelde zich verdoofd. Ze moest hier weg. Ze tastte diep in haar tas, haalde er zestig euro uit en gooide de bankbiljetten op tafel; ze wilde weg zijn voordat Annabel van de wc terugkwam.

Met Annabel Hamilton wilde ze nooit meer iets te maken hebben, nooit meer.

Nico wilde graag op tijd komen voor zijn afspraak met de Ierse vrouwen.

‘Je zit te wippen als een gek, Nico – rustig nou maar, en drink je bier op,’ zei Brett hoofdschuddend.

‘Ik heb tegen Kate en Annabel gezegd dat we ze zouden zien bij Desperados,’ zei Nico met tegenzin.

‘Had mij er maar buiten gelaten. Eén avond met hen vond ik wel genoeg.’ Brett nam een slok van zijn bier. ‘Trouwens, we zijn vanavond met z’n drieën.’ Hij knikte naar hun drinkmaatje, een van de andere surfers.

‘Hé, ik wil er niet de schuld van krijgen dat Nico zijn pleziertje misloopt!’ lachte de broodmagere Londenaar.

‘Hij heeft vannacht zijn pleziertje al gehad met zijn meissie,’ grijnsde Brett. ‘Daarom snap ik het ook niet.’

Nico voelde zich ongemakkelijk. In de regel was één nacht genoeg – ze pikten zo vaak vrouwen op als ze door heel Europa van het ene strand naar het andere trokken –, maar Annabel was een geval apart.

Hij nam nog een slok en wierp een blik op zijn horloge. Kwart voor tien – ze waren niet het soort vrouwen dat zou blijven wachten.

‘Nog een biertje dan maar?’ vroeg de Londenaar aan Nico.

‘Ik sla over,’ antwoordde die stuurs, waarbij hij expres geen oogcontact maakte met Brett. ‘Ik ga even een luchtje scheppen.’ Hij stond op.

‘De waarheid graag: ga je naar Desperados?’ vroeg Brett.

‘Ik ga tegen ze zeggen dat we het niet redden. Het is hier om de hoek; ik ben zo terug.’

Brett schudde minachtend zijn hoofd en wendde zich weer naar zijn biertje.

Kate gooide haastig haar kleren in haar weekendtas. Annabel mocht haar niet zien pakken. Het zou niet lang duren voordat tot haar doordrong dat Kate uit het restaurant was vertrokken en was teruggegaan naar het hotel, en tegen die tijd moest Kate Biarritz een flink eind achter zich hebben gelaten.

De receptioniste schrok toen ze haar op dit uur bepakt en bezakt zag staan en haar om de rekening hoorde vragen.

'Et un taxi, s'il vous plaît,' verzocht Kate.

Kates plan was simpel: ze zou vannacht in een van de vele hotels in Bayonne slapen. Het Ibis had in deze tijd van het jaar vast een heleboel kamers vrij. De dronken Annabel was niet haar verantwoordelijkheid, en na hun gesprek wilde ze haar trouwens toch niet meer zien.

Terwijl het verraad van haar beste vriendin haar dwars bleef zitten, dwaalden Kates gedachten naar haar vader. Ze kreeg er een knoop van in haar maag. Hoe had hij dit kunnen doen? Hoe had hij dit haar moeder kunnen aandoen? Die avond van de storm. Geen wonder dat haar vader er niets over gezegd had dat zij die hele avond niet in haar hut was geweest: Annabel had opgekruld onder de dekens in de zijne gelegen! Dit vond ze zo weerzinwekkend dat het haar even duizelde en ze in de kleine foyer moest gaan zitten. Was ze maar weer in haar eigen huisje, onder het wakend oog van de Pyreneeën.

Toen Annabel terugkwam van de damestoiletten kwam de serveerster aanlopen met een schoteltje met daarop de rekening.

'Waar is Kate?'

'Uw vriendin, *madame*? Die is vertrokken.'

'Vertrokken?'

'*Oui, madame.*'

Waarom had ze dat gedaan? Annabel liet zich zwaar op haar stoel zakken en graaide rond onder de zitting, tot haar hand haar tas vond. Waar was ze naartoe? Dit was heel raar. Annabel had graag verder willen praten over Damien. Haar hoofd was een warreling van twinkelende lichtjes, verrukkelijke smaken en aroma's

vanuit de keuken. Ze reikte in haar tas en legde wat geld op tafel.

‘Uw vriendin heeft al betaald, *madame*,’ zei de serveerster.

Op wankele benen kwam Annabel overeind en zocht tastend naar haar jas, die van de rugleuning van de stoel was gegleden. Dit was echt heel merkwaardig.

‘Wilt u een kop koffie?’ vroeg de serveerster toen ze zag hoe Annabel eraan toe was.

‘Nee, dank u. Ik moet echt gaan,’ zei Annabel, en langzaam begaf ze zich naar de deur. Er kwamen weer flarden van haar gesprek met Kate bij haar boven. Die had het al met al goed opgenomen. Ze was niet in woede uitgebarsten en had haar niet veroordeeld – maar waar zou ze naartoe zijn gegaan? Behoedzaam stapte ze de straat op, goed oppassend om niet te vallen, maar het leek wel of de grond omhoogkwam om haar te begroeten. Ze kon zich niet meer herinneren hoe ze terug moest komen naar het hotel, maar de gestaag brullende oceaan riep haar toe dat ze links af moest slaan.

‘Annabel!’ riep een stem, maar het drong niet tot haar door.

Ze strompelde de weg over en het leek of er steentjes in haar schoenen zaten. Een sterke arm greep haar van achteren beet en toen ze zich omdraaide zag ze dat twee donkerbruine ogen haar aanstaarden.

‘Nico!’ riep ze uit, en ze sloeg haar armen om zijn nek. Heel even begaven haar benen het, maar hij hield haar met zijn armen om haar middel geslagen overeind.

‘Wat een geluk dat ik je zie, Annabel,’ fluisterde hij. ‘Je zou niet alleen moeten zijn met zo veel drank op.’

‘Heb je Kate gezien?’ Annabel was gedesoriënteerd en haar geheugen was één grote chaos.

‘Ik was op weg naar Desperados,’ zei Nico, verbaasd om haar in deze toestand aan te treffen. Waar was haar vriendin? ‘Ik breng je wel terug naar het hotel.’

De receptioniste had die avond al het een en ander zien langskomen, maar ze schrok toen ze zag dat Annabel, kort nadat haar

vriendin met een taxi in de nacht was verdwenen, naar de balie werd geholpen.

‘Wat is je kamernummer, Annabel?’ vroeg Nico.

‘Weet ik niet meer,’ zei Annabel, terwijl haar hoofd zwaar naar voren viel.

‘*Vingt-sept*,’ antwoordde de receptioniste, en ze overhandigde Nico de sleutel, in de veronderstelling dat Annabel niet in staat was om op eigen kracht de tweede verdieping te bereiken.

Bij elke stap werd Annabel zwaarder. Nico droeg haar als een brandweerman de slaapkamer binnen en gooide haar neer op het bed, waar ze in elkaar gezakt bleef liggen. Ze kreunde en rolde zich om naar de andere kant van het tweepersoonsbed.

Nico legde de sleutel op de commode en liet de dronken Annabel sluimerend achter. De vorige avond was vurig en sexy geweest, maar misschien had hij zich toch in haar vergist.

Een paar uur later scheen de zon stralend door het raam naar binnen en brandde op Annabels gesloten oogleden. Ze woelde door het bed, zonder te beseffen waar ze precies was. Met enige moeite hief ze haar hoofd op. De kamer was verlaten. Ze draaide zich een paar keer om, op zoek naar haar horloge. Twee minuten over acht.

Waar was Kate? Wat was er de vorige avond gebeurd? Hoe was ze in het hotel teruggekomen? Het was allemaal ontzettend mistig in haar hoofd; ze had er alleen vage herinneringen aan.

Maar ze wist nog wel dat ze het verteld had van Damien. Waarom in godsnaam?

Ze ging naar de badkamer om te kijken of Kate daar was, maar al haar toiletpullen waren weg. Ze keek of ze Kates tas zag, maar ook die was verdwenen. Ze kreeg een zinkend gevoel in haar maag. Wat een nachtmerrie was dit. Ze zocht haar tas en was blij dat haar mobieltje nog in het zijvakje zat. Toen ze Kates nummer belde, ging haar toestel een paar keer over, waarna het plotseling stopte. Dit was menens. Ze moest er echt achter zien te komen waar Kate was gebleven. En ze had nog maar een paar uur de tijd voordat ze zou terugvliegen naar Dublin.

Kon ze de klok maar terugdraaien. Gewoon achtenveertig uur terug, en dan zou alles weer zijn zoals het was – zoals het zou moeten zijn.